

מ"ת 34771/01 - מדינת ישראל נגד אלון לוי - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 14-01-34771 מדינת ישראל נ' לוי(עוצר)

בפני כב' השופטת דינה מרשק מרום
מבקשת מדינת ישראל ע"י עו"ד טוחן
נגד אלון לוי - הובא ע"י עו"ד קירשנברג
משיב

החלטה

כללי

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירה הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], יחד עם בקשה למעצר עד לתום ההליכים כנגדו.

בכתב האישום נטען, כי בין המשיב לאربעת אחיו מתנהל סכסוך ירושה אודות דירה בבניין מגורים בן 5 קומות ברעננה (להלן: "הבית"). ארבעת האחים הם הבעלים הרשמיים החוקיים של הבית, כאשר המשיב התגורר בבית עם אמו, אשר נפטרה למרבה הצער ביום 28.12.13. ביום 6.1.14, בתום שבעת ימי האבל, המשיב נעל את עצמו בבית לבדו, הגיף את התריסים, החשיך את האורות, גירר מזרונים, שולחן, כסאות וכריות וחסם באמצעותם את דלת הכניסה לבית.

אחיו של המשיב ניסו להכנס אל הבית, ומשהמשיב סרב לבקשותיהם, הזמין משטרת למקום. שוטר שהגיע למקום לא נענה על ידי המשיב, וביקש מהאחים להגיע לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה.

האחים הזמין למקום פורץ מנעולים, ובשעה 22:00, כשהחל המneauון בעבודתו, צעק המשיב: "תלכו מפה ואם לא תלכו אני מDALIK את עצמי", יצא את המזורונים שהיו שעוניים על דלת הכניסה לבית, נמלט לחדר המקלחת, נעל עצמו ושכב באmbattia כשהוא מכוסה במגבת.

כתוצאה ממשיו הלכתיים של המשיב נשרפה הדירה על תכולתה, ושווי הנזקים הוערך בכ-84,000 ₪.

טייעוני הצדדים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. "יאמר, כי בטרם נשמעו טיעוני ב"כ הצדדים, נשלח המשיב לקבלת חוות-דעת פסיכיאטרית בעניינו, ונמצא כי המשיב כשיר לעמוד לדין, בעת ביצוע העבירה לא היה שרוי במצב פסיכוטי והינו בר עונשין.

3. ב"כ המבקשת טען לקיומה של תשתיית לכואורית על בסיס הودעת אחיו של המשיב, משה, מיום 8.1.14, אשר שמע רעש גיריה וראה את המשיב אוחז בשני נורות דלקים ונופף בהם; הודעתו של המנוח אברהם אפריאט, אשר שמע את המשיב מאין: "תלכו מפה ואם לא תלכו אני מDALIK את עצמי"; גרסתו המתפתחת של המשיב בחקירותיו במשטרה; חוו"ד מומחה דיליקות וחוו"ד שמאי.

4. ב"כ המשיב מצידה טענה כי אין בחומר החקירה ראיות להצתה בمزיד, באשר דבריו של המנוח לא נתמכו בעדויות אחיו של המשיב. כמו כן, נטען כי המשיב פנה לראשונה למשטרה ודיווח שאחיו תוקפים אותו ושזהו געול בבית; כי מומחה הדיליקות לא אסף ולא תיעד ממצאים בזירה, ומסקנתו שהאירוע נבע מהצתה נסמכת על גרסת האחים בלבד ולא על הממצאים במקום; וכי המשיב הכחש המיחס לו בשלוש הודעתו.

בנסיבות אלה טענה ב"כ המשיב, כי כל שניתן לייחס למשיב הוא ביצוע עבירה של גרימת שריפה ברשלנות לפי סעיף 449 לחוק העונשין, שהינה עבירה עונן, וכי יש להורות על שחרורו בתנאי "מעצר בית" תוך הפניות לקבלת תסקير מטעם שירות המבחן.

המסגרת הנורמטיבית

5.قيدע, בשלזאתה הלאורית הלאורית בלבד. במסגרת השאל האפלעיזר נאשם עדותה להיליכם המשפטיאניים על ביטתה המשפטיאנית אמבעור החקיר המוציא הפטנציאל הראייתי, אשר בסיסו המשפטיאטי האבסולולוביKAHTASHMAH HAUROR (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

6. דברים אלה נכוןים, אף במקום בו חומר הראיות כולל מבוסס על מארג של ראיות נסיבותיות, וזאת, בתנאי שגלומה בחומר הראייתי הנסיבתי אפשרות סבירה להרשעה בתום ההליך העיקרי (בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל, מיום 20.5.13, בפסקה 11, וראו גם בש"פ 2911/08 שוקון נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.08 ; בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל, מיום 4.6.09; בש"פ 1636/13 קאניאונג נ' מדינת ישראל, מיום 13.3.13).

7. ראוי להפנות במיוחד לדבריו של כב' השופט הנדל, בבש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל, מיום 24.9.12, בנושא דיוון ועוצמתן של הראיות הנסיבתיות, הדרשות לשם עמידה בהוראות סעיף 21 (ב) לחוק המעצרים:

"תיתכנה שלוש אפשרויות. הראשונה - הראיות לכאורה הנסיבתיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת. אם כך, כמובן, עד מה התביעה בנטול. השנייה - הראיות לכאורה הנסיבתיות אין מובילות למסקנה מרешעה אחת, גם אם ינתן להן מלא המשקל, ואף בהערכתה שכך יהא לאחר סיום ההליך העיקרי. היה וכן, לא עמדה התביעה בנטול המקדמי לגבי אותה עבירה. השלישית - עניינה כולל גם מעין מקרה גובל. הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויה, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשותה. אם כך, עד מה התביעה בנטול הנדרש בהליך הביניים של מעצר עד תום ההליכים" (שם, בפסקה 8).

.7. על רקע הלכות אלו, תבחן התשתית הראיתית שהוצגה בעניינו של המשיב.

סקירת הראיות

.8. מחומר החוקירה שהוגש לעינוי עולה, כי אחיו של המשיב, הם שהתקשרו ראשונים לתחנת המשטרה על מנת לדוח על התבצרותו של המשיב:

.א. מדובר "airout tgevah" ומדובר "פועלה שנערכו ע"י רס"ל נאור אודי (ע.ת. 10) עולה, כי ביום 6.1.14 בשעה 19:54, דיווח משה לוי (ע.ת. 12) למשטרה כי אחיו נמצא בתוך בית השיר לו ולאחיו, נעל את עצמו בבית ומסרב לצאת (airout 166). רס"ל נאור הגיע למקום בסמוך לשעה 20:34 והאחים אלן ואורי (ע.ת. 11) מסרו לו שהמשיב מתבצר בדירה. מכיוון שלא היו לאחים ממשיכי בעלות על הבית ביקש מהם כי יגיבו לתחנה להגיש תלונה מסודרת.

.ב. מעין בדוח פועלה 3-0184-5 שערך רס"ר אפרים ויינשטיין (ע.ת. 8) עולה, כי מאוחר יותר, בשעה 21:41, הודיעה יהודית לוי (ע.ת. 14) כי אינה יכולה להיכנס לביתה וכי מי שנמצא בתוך הבית הכניס את המפתח למנועו מבפנים. בהמשך, בשעה 22:03 נתקבל דיווח מהמודיעה כי הבית עולה באש, ורק בשעה 22:10 נתקבל דיווח מהמשיב, אשר מסר שהוא נועל במקלהות ורוצים לתקוף אותו, וביקש כי נידת תעינן למקום (וזאת בנגד לטענת הסניגורית כי המשיב הוא הראשון אשר העזיק את המשטרה).

.9. עיני בטלולי שיחות שנערכו למועד 100 של המשטרה, מהם עולה כי המשיב דיווח כי אחיו מאימאים לרצוח אותו, הוא חנוק עם עשן ומבקש לשלווח נידת. כשנשאל מדוע סגר את עצמו אם יש במקום עשן ענה: "כי... נשרףפה דברים, הם עשו אש ואני מתחבא לי" (קובץ ראשון). בהמשך התקשר פעמי נספת ואמר שהם רוצים לרצוח אותו ולזכיר אותו ומאימאים עליו (העשרה 2).

指出ן כבר עתה, כי המשיב בחקירותיו במשטרה לא עמד על כך שבמועד האירוע מי אחיו איימו לדקור אותו, אלא טען כי נבהל מהסתואציה בה היה נתון וכי לאחר שאחיו הבחין בו אוחז בנהרות שמע אותו אומר "אני גמור

אותו".

חוות דעת חקירת דיליקט

10. חוקר דיליקוט, רשות ניסים גויל (ע.ת.4), שהגיע לזרת האירוע צילם תמונות בזירה. בנוסף, הגיע חוקר מז"פ רס"ר ברק אגוסטין (ע.ת. 5) לזרה ותיעד אותה. התמונות מצורפות לתיק החקירה.

מעיין בחו"ד דיליקוט שערך רשות ניסים גויל עולה כי האירוע נתקלב בשעה 05:22. בהגיעם למקום פרצו הכבאים את דלת הכניסה לבית. לידה נמצאו ערים של מזרונים ושולחן, אשר היו את מוקד השריפה. המשיב נמצא בחדר האמבטיה, שנפרץ אף הוא. לא נתפסו מוצגים בזירה. לעומת זאת, פירט הבודק בחוות דעתו את תמצית דבריהם של האח משה לוי ושל המשיב, ציין במסמךתו כי: "מחלוקת נסיבות האירוע מסקנתני היא כי האירוע הוא תוצאה של סבירות גבוהה (כך במקור, ד.מ.מ.) מדובר בהצחה לאור הממצאים לדעתנו בסבירות גבוהה אלון שרף את המזרונים בזמן שניסו לפרוץ את דלת הכניסה" (סעיף 6 לחוות-הදעת).

מסכימה אני עם הסניגורית, כי עולה בעיתיות בחוות-הදעת - בין היתר בשל העובדה שלא נאספו ממצאים מהזירה, וככל הנראה מבוססת היא, בין השאר, על גירושות הנוכחים. עם זאת, יציין, כי בגין לטענת ההגנה, בחוות-הදעת מצין כי הבודק כן שמע את גירסתו של המשיב כי מדובר לא נכון (בפסקה הראשונה של העמוד השני). בעיתיות זו תילקה בחשבון בהערכת עצמת הראיות, אך דינה להתרברר לעומק במסגרת התקיק העיקרי.

הודעת קצין כיבוי

11. הودעת חז' זעה (ע.ת.7), קצין משמרות בתחנת כיבוי אש כפר סבא, מלמדת, כי מקור הדיליקה היה מאחוריו הדלת, שהיא חסומה במספר מזרונים, כסאות ושולחןנות בऊרים (עמ' 1 ש' 11-16). כאמור, מקור הדיליקה היה מאחוריו דלת הכניסה, ואילו המשיב עצמו היה נועל בחדר האמבטיה. לאחר שזו נפרצה, נמצא המשיב ישן בתוך האמבטיה עם מגבת על פניו. כשהשאלו אותו למשעו הוא לא ענה, התלווה לככביי יצא מן הבית (עמ' 1 ש' 22-27).

עדויות האחים

12. האח משה (ע.ת. 12) תאר בהודעתו מיום 09:13.8.1.13, כי הגיע לבית ייחד עם האחות יהודית בסמוך לשעה 05:20, והם הגיעו למקום את האח אורי. הם הגיעו למשיב לפתח את הדלת אך הוא לא ענה, משה הסתכל על הבית מבחוץ אך החלונות היו סגורים והתריסים מוגפים. הם הזמינו נידת משטרת אבל מכיוון שלא היה ברשותם מסמכים בעליות על הדירה השוטר עזב את המקום. הם צעקו למשיב כי

הם מזמינים פורץ לדירה, אז שמע משה רעמי גיררת דברים לכיוון הדלת וכן שמע שדברים מונחים על הדלת (עמ' 2 ש' 54, עמד 3 ש' 55). משה ניגש לרכבו שבחניה והבחן כי התריסים במטבח פתוחים, שם ראה את המשיב מחזיק בידיו בשני נרות דולקים, המשיב הבחין בו - וኖף לעברו בנסיבות (עמ' 3 ש' 57-59). משה חזר לדירה, יחד עם אחיו אורי הם פרקו את עינית הדלת, והבחינו כי מזרן לבן מונח על הדלת וחוסם את שדה ראייתם לתוכה הדירה (עמ' 3 ש' 61-63). זמן קצר לאחר מכן הגיע הפורץ לבית והתחל לutowד על הדלת, הוא ניגש לרכבו על מנת להביא מקדחה לקדוח את הצלינדר, ואז צעק המנעול כי יצא עשן מהדלת והמשיב שורף את הבית, לקח את כליו ויצא בריצה מהמקום (עמ' 3 ש' 64-67). משה העיר כי המשיב שמר על חפציו, שכן הם נותרו מרווחים ללא פגעה בממ"ד (עמ' 3 ש' 73-78).

13. עיון בהודעת האח אורי (ע.ת. 11) ביום 6.1.14 שעה 22:47 מעלה, כי לאחר שהמנעול החל בעבודתו, הבחן בעשן יצא מן הדלת, אז הזמין למקום צוות כיבוי אש. בהודעתו ביום 12.1.14 שעה 13:43 הבahir אורי כי בשום שלב במהלך האירוע לא קרא המשיב לעזרה (עמ' 2 ש' 22).

14. האחות יהודית (ע.ת. 14) מסרה בהודעתה ביום 9.1.14 שעה 08:07 דברים דומים, ואישרה כי כשזהר האח משה מרכבו הוא מסר להם שהבחן במשיב דרך חלון המטבח כשהוא מנופף לכיוונו בנסיבות דולקים בידיו, אז הם הזמינו פורץ מנעולים (עמ' 2 ש' 36-38). כן אישרה כי אחד מהחיה מסר לה שהמשיב היזז מזרנים לכיוון הדלת והשען אותם על הדלת (עמ' 2 ש' 44-43). לדבריה, במהלך שבעת ימי האבל הדליקו נרות רצון שהיו מונחים על השיש במטבח.

15. עיננו הרואות, אם כן, כי הודעות האחים מתיחסות זו עם זו, ומועלות תמונה ראייתית ממנה עולה כי המשיב התבצר בדירה, ערם חפצים דלקים על דלת הבית, ולאחר מכן אחז בשני נרות דולקים. שאלת מהימנותם של האחים על רקע סכסוך הירושה תיבחן בתיק העיקרי, אם כי "אמր", כי השתלשלות העניינים שתוארה אושרה אף על-ידי המשיב עצמו.

עדות המנעול

16. מהודעת המנעול, אברהם אפריאט (ע.ת. 6) עולה, כי בעת שעבד בדלת עם מברג שמע קולות מהדירה של אדם שצעק "לכו מפה" (עמוד 1 ש' 9), וכי לאחר שהביא מקדחה והכנס אליה את הבטריה שמע שב את האדם בפנים צועק "תלכו מפה ואם לא תלכו אני מדליק את עצמי", כאשר האחים ענה לו: "אני רוצה לראותך" (עמ' 1 ש' 12-13). עוד בטרם החל עם הקידוח הבחן בעשן סmir, צעק שהוא מדליק את עצמו ושיש אש וברח מהבנין (עמ' 1 ש' 14-16).

עדות זו, שמקורה באיש מקצוע אובייקטיבי, שאינו צד לסכסוך הנטען בין האחים לבין המשיב, מהווה כשלעצמה ראייה לכואורה לשאלת היסוד הנפשי המצוי בסלע המחלוקת וمبرשת את טענת ב"כ המבקשת כי המדבר בהצחה בمزיד.

יצוין, כי האח משה עומת עם גרסתו של פורץ המנעולים אשר טען כי שמע את המשיב מאיים שיצית עצמו, והוא השיב, כי עמד במרחך מה מהפורץ ולא שמע דבריהם אלה (הודעה מיום 13.1.14 משעה 15:46 עמ' 2 שי' 20-22).

על כן, אין בעובדה שהמנעולן, אשר עבד בסמוך לדלת הבית, הוא היחיד ששמע התבטחות של המשיב לעניין כוונתו להציג עצמו, כדי להחליש את עצמת הריאות לכאורה,قطעת ההגנה.

גרסאות המשיב

.17 אל מול ריאות משתלבות אלו, מצויות גירסאותיו המשתנות של המשיב:

גרסתו הראשונית של המשיב נמסרה במקום האירוע לרשות ניסים גוייל, ובה טען כי נבהל מאחיו שרצzo לפניו מהדירה, ולכן חסם את הדלת בمزרונים וכריות, כיבא את האור והדליך נרות נשמה. כששמעו שמנסים לפתח את הדלת נבהל, פתאום פרצה שריפה במזרונים והוא נכנס למקלחת ונעל את עצמו.

בחקירה הראשונה במשטרה, מיום 7.1.14 בשעה 01:32, מסר המשיב גרסה שונה ולפיה הדליך נרות נשמה, הלך לשירותים וכשחזר כבר פרצה אש במקום (עמ' 2 שי' 11-7).

גם תשובותיו של המשיב ביחס למיקום הנרות לא עולות בקנה אחד עם הממצאים אודוט מקור השריפה, באשר לטעنته נר אחד שם "בשביל השכנים בחוץ" ושני נרות נוספים על השיש במטבח (עמ' 2 שי' 25); "כנראה שנזל, לא ראייתי בדיק" (עמ' 3 שי' 61); "אני לא זוכר מה קרה, אני זוכר אש" (עמ' 3 שי' 65).

בחקירה השנייה מיום 9.1.14 בשעה 11:39, מסר המשיב כי עישן "ניס גאי" עבר לאירוע, שמע את אחיו אורי אומר "זהו, עכשו אני גומר אותו", ובמהירות רגשות חסם את הדלת במזרונים, כסאות מטבח וכריות (עמ' 6 שי' 160-162), וכי בהמשך "הדלקתי" עוד נר שהוא נר פשוט, לא נר נשמה ורציתי ללקת להביא את המצלמה, nisioti לצלם מבחוץ, דרך התריס, ואז פשוט, כבר שמעתי שעוז שעוד שנייה הדלת נפרצת, נעלה את עצמי בתוך השירותים. הדלקתי סיגירה בשירותים ואז שמעתי פתאום רעש מרופשת של השירותים, פתחה את החלון של השירותים וטיפה את התריס בשניה שסגרתי את התריס הסתובבתי לכיוון הדלת והרגשתי גל של חום, שמעתי קלים של קונגנו וניסיון לפזר את הבית" (עמ' 6 שי' 170-174).

גרסה זו באשר לנسبות פרוץ האש תמורה ולא קוורנטית.

בחקירה الأخيرة מיום 13.1.14 בשעה 12:33, מסר המשיב כי הדליך שלושה נרות נשמה במטבח ופתח את התריס, ואחיו אורי הבין בו. הוא שמע את אורי אומר: "אני גומר אותו...זה הסוף שלו", נבהל וגרר את הציזד לדלת (עמ' 2 שי' 36-30). מכיוון שלא היה בשלב זה בדירה חשמל, הוא הדליך נר רביעי קטן וחיפש מצלמה

כדי לתעד את מעשי אחיו, אותה מצא בשידה של מפות. בהמשך הדליק שני ברגים והחזיר את הנר הרביעי לשיש בטבח (עמ' 2 ש' 40 עד עמ' 3 ש' 47). יתכן, שכשחיפש את המצלמה האש שאהזה בדבר מה (עמ' 3 ש' 46, עמ' 4 ש' 112-111-111), אולם הוא לא הריח דבר ולא הבחן בדבר (עמ' 4 ש' 112, 115, עמ' 3 ש' 46). הוא נכנס לאmbטיה מכיוון שחש מאויים מאחיו ולכן נעל את עצמו, הוא לא ידע שפרצה שריפה, הוא לא שכב באמבטיה עם מגבת אלא היה ליד מكونת הכביסה (עמ' 4 ש' 81, 102) - וזאת בנגדו לתיאורו של קצין הכבוי, עד אובייקטיבי נטול אינטראסים.

דין והכרעה

18. כפי שהגדירו ב"כ הצדדים, סלע המחלוקת בשאלת - האם האש שאהזה בבית הינה תוצאה הוצאה מכוון/מודעת מצדו של המשיב, או שמא היא תולדת התפקיד רשלנית באש.

מהמכלול שפורט לעיל, עולה תמונה ראייתית ולפיה המשיב נעל עצמו בדירה עוד לפני הגיעו אליו. משמעו אותם בחוץ ערם חפצים דליקים על הדלת, ובהמשך נצפה בטבח כשהוא נושא בידייו שני נרות (אותם נופף לעבר אחיו).

עדות מרכזית בתיק הינה עדותו של המנוולן, דמות חיצונית לסכסוך, לפיה שמע את המשיב מאים כי יצית את עצמו - אמירה השומטת את הבסיס לתזה של ההגנה.

לכך יש להוסיף את עדותו של קצין הכבוי עצה, הסותרת את גרסת המשיב בדבר מיקומו בזמן שריפה, ומחזקת את הערכה, כי מוקד שריפה בחפצים שנטרפו בכניסה לדלת הבית - וזאת בנגדו לאפשרויות אותן הציג המשיב בגרסאותו המשתנות.

19. איןני מתעלמת מהבעיתיות עליה הצביעה הסניגורית בדבר אי-ऐסוף ממצאים מהזירה על-ידי חוקר הדילקה, אשר ביסס את מסקנתו כי מדובר בהוצאה על בסיס תיכון המשיב ואחיו בלבד. עם זאת, המארג הראייתי שתואר לצד גירסאותו המשתנות של המשיב הביאוני לכל מסקנה, כי בהתאם למבחנים שמנה כבוד השופט הנדל בענין **נאמץ'יק** הנ"ל, עדמה התביעה בנטול הנדרש בהציגה די ראיות לכואורה לכך שהמשיב שלח אש מזיד בבית.

על רקע נסיבות האירוע ותוצאותיו, לא יכולה להיות מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר של מסוכנות. זו באה לידי ביטוי החל מהתבצעותו של המשיב בדירה תוך שהוא מנוגע מבעליה החוקיים להיכנס אליה, וכלה בהוצאה הביתה - תוך התעלמות מהסכמה הכרוכה במעשה כגון זה לח'י אדם ולכל השווים בבניין הדיירים. לכך יש להוסיף, כי למשיב עבר פלילי הכלול 9 הרשעות קודמות - בעיקר בעבירות סמים ואלימות, בין השנים 1998 - 2011. צוין, כי רוב ההליכים הסתיימו בהטלת עונשים מותנים, כאשר בשנת 2011 ריצה עונש מאסר - אך בדרך של עבודות שירות.

21. ולמרות זאת, לצד המסוכנות, נסיבות האירוע מצביעות על מצוקה שככל הנראה המשיב מצוי בה.

חיזוק לכך ניתן למצוא במצב חווות-הදעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה בעניינו. לנוכח נתונים אלו (לצד קרוסום ראייתי קל על רקע הביעתיות הקיימת בחווות-הදעת חוקר הדליה), כמשמעותם במשיב אשר לא ריצה מסר מאחוריו סורג ובריח בעברו, יש מקום לקבל תסקירות שירות מבבחן בעניינו של המשיב, אשר יבחן האפשרות לשחררו לחילופת מעצר טיפולית או ביתית.

.22 על כן, קובעת דין ליום 2.3.14 ساعה 9:00 (זאת לאחר שהוצע מועד מוקדם ליום 27.2.14, אשר אינו נוכן לשנגוריות) כאשר תסקירות מעצר יוגש לתיק בית-משפט עד ליום 27.2.14.

.23 המשיב יבוא לדין במקום מעצרו.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד
הנוכחים.